

013. Zesde Groot Nederlands Dictee van het Davidsfonds

(auteur: Aurel Sercu)

Finale scholieren

Het gaat steil met de stijl, in een neerwaartse spiraal...

Wat hebben wij – een schrikkeljaar geleden – de loftrumpet niet gestoken over de jongere generatie! Met name die lefgozers die een half weekend opsouperen aan een DF-dicteetje. Maar genoeg gejuicht... Deze keer steken wij een heuse jeremiade af, over het onthutsende gebrek aan stijl van een groot deel van hun leeftijdsgenoten!

Nee, we willen niet elke halfwas die midden in de puberteit zit of zich uit zijn preadolescentie worstelt, zonder onderscheid etiketteren. Maar toch: nivellering troef! En als leerkracht, nadat je enkele decennia in het onderwijs gedijd hebt, wordt je onderhand wel enigszins duidelijk dat het met de stijl van de schoolplichtigen maar pover gesteld is.

Het lijkt wel of ze alle wellevendheid van zowel hun soft- als hardware gedeletet hebben. (Of heet zoiets 'geremoved' in hun computerjargon?) Bedenken zij weleens dat hun onwelvoeglijke en buitenissige gedrag zowel een doorn in het oog als een steek in het hart is van de oudere exemplaren van het leerkrachtenkorps, zeker van die vijfenvijftigplussers die hun oppensioenstelling naderen?

Enig respect voor die aftandse klerelijers en kuttenkoppen, die ze overigens hartgrondig naar het hellevuur wensen, is er niet meer bij. Tenzij uit eigenbelang, wanneer ze op het einde van het schooljaar door die betweters liever niet gesjeesd worden.

Trouwens, door die karrenvrachten blikjes met een overdosis cafeïne die ze in hun jongerencafés achteroverslaan, werkt de aanwezigheid van die lesboeren op die rabauwen als een lap op een rode stier (sic).

Ach, dat de jongedames op een mondeling proefwerk weleens koketterend als een lolita in een strak tricotje of met een openstaand bloesknoopje te veel, de illusie van een minidecolleteetje willen creëren, deert de arme man niet. Hij eist heus niet dat ze er heden ten dage bij lopen als toentertijd hun betoudovergrootmoeder lang vóór de Eerste Wereldoorlog.

Maar wat moet onze schoolvos niet lijden wanneer het antwoord op een vraag hem van tussen gepiercete lippen tegemoet waait! Dat hun bakvisnaveltje getooid is met veiligheidsspelden, hun lagere regionen met vergelijkbare accessoires en hun bips getatoeëerd en misschien gescarificeerd is, of – God verhoede het! – zelfs met een nietpistool bewerkt, laat hoegenaamd geen littekenweefsel na op zijn ziel, alleen maar op hún onderste anatomie.

Wordt die schoolfrik door die zelfmutilatie dan toch geïrriteerd, dan moet hij alvast niet rekenen op wat ruggensteun van een Vlaams minister (met volgens de vrouwelijke sekse een hoog teddybeergehalte), die claimt dat de sukkel zelf een stijlprobleem heeft en dat bij hem alle voeling met de jongere generatie zoekgeraakt is.

En die vingernagels die eruitzien alsof de fietsketting weer eens afgevallen is! En waarom geen fluorescerende make-up? En dan dat piekhaar, stijf van de gel! Net pleeborstels! Of als alternatief

een schroot- of oudijzerhandel van clips en priegelspeldjes op een speldenkussenhoofd. Als ze dat laatste maar bij tijd en wijle shampooën...

Ja, we weten het wel dat meisjes ooit, telkens als de leraar de klas binnenschreed, een sierlijke reverence plachten te maken. Tja, zo'n gracieuze nijging door de knieën, weet je wel, doet nu haast middeleeuws aan. Maar wat een mix van vrouwelijke *élégance* en authentieke of geveinsde schroomvalligheid! Ach, wat moet het leraarschap destijds toch een weergaloze geneugte verschaft hebben...!

Maar gedaan met dat kniepeesreflexritueel. In plaats daarvan: boertige poses, keet schoppen en trammelant maken... Om nog maar te zwijgen van die *gênante* geluiden in het klaslokaal! Dat ze hun leraars trakteren op een hikaanval, daar storen die laatsten zich niet aan. Die onaangekondigde spastische contracties van het middenrif zijn immers symptomatisch voor de groei, en kunnen als dusdanig in de puberale fase niet genoeg gestimuleerd worden.

Maar als er dan even geniesd wordt...! Ach ja, ze moeten toch even stoom kunnen afblazen, zo luidt het... Maar wendden wij vroeger als jonge snaken bij zo'n explosieve slijmsecretie tenminste niet ostentatief het gezicht van de leerkracht af?

Je went echt *nóóit* aan zo'n onverhoedse eruptie. En straks hoeft het bord na die pulmonaire windstoot niet eens meer gewist te worden! Tenzij met behulp van een desinfecterende dweil. En dat vinden ze natuurlijk keinig. Zoals ook wanneer iemand luid claxonnerend zijn neus snuit en achteraf de productie consciëntieus en detaillistisch checkt en analyseert.

En dan dat ongebreidelde geeuwen! Met van die schurende geluiden bij het in- en uitademen! Maar excuses ten overvloede. Zoals: zuurstofgebrek in een bedompte klas, waar ze met zijn allen in geperst zitten als in een sardineblikje. Of vitaminetekort. Of een saaie les. Toch wel vergezocht, nietwaar? Weten die belhamels dan niet hoe geprivilegieerd ze zijn dat ze naar school mógen gaan?

En geeuwen is zoals iedereen weet aanstekelijk. Binnen de kortste keren dijt de epidemie dan ook onherroepelijk uit over de hele klas, en weet je, dankzij de wagenwijd opengesperde monden, niet alleen wat de bezitter of -zitster die middag gegeten heeft, maar zie je bij manier van spreken ook de kleur van zijn of haar boxersshort of tangaslip.

Waarover kunnen we hier nog zoal uitweiden? Over de hippe gsm'etjes waarmee ze paraderen? Over die blitse broeken, zo oversized dat het kruis ergens halfstok tussen knieën en enkels wappert? Over de decibellen uitbrakende kakofonie als er tussen twee lessen in even gepauzeerd wordt? Of waarom niet over het scabreuze klotetaaltje dat ze zich permitteren, zelfs ten aanhoren van de meisjes, die ze overigens niet altijd even complimenteus betitelen als: seut, kip, trepke, keun, boerewoef, oeleboele, huppelkut, trezebees, matras, marina, vanilla of spermaspons. Hartstikke leuk is dat! Je wordt haast nostalgisch naar die oudmodische 'porre' (naar verluiddt zelfs van West-Vlaamse origine).

We zouden het natuurlijk ook kunnen hebben over dat trekkebekken op de speelplaats. Die eindeloze bronsttijd doet de haren van de opvoeders te berge rijzen, en ze lopen er haast de speelplaatsmuren van op. En je kunt toch niet altijd weer opnieuw gaan sanctioneren of dreigen met represailles...

En als ten langen leste, na al dat hectische, lawaaierige en choquerende gedoe van je pappenheimers, de dagtaak erop zit en je ertussenuit knijpt, gestrest als nooit tevoren, dan kun je thuis de huistaken corrigeren die ze naar hartenlust naar elkaar ge-e-maild of gefaxt hebben. Maar ach, wat ze hun leraars aandoen, zwiept als een boemerang terug. Immers, wie in zijn naïviteit gedacht heeft dat de veralgemeende co-educatie de jongens wat softer zou maken, vergaloppeert zich en komt er bekaaid van af.

Verruwing is de trend, heinde en omtrent. En de meisjes willen maar al te graag de ongemaniërdheid van de branieachtige jongens na-apen. Welke jongen weet overigens nog dat hij bij een trapbeklimming niet achterop mag lopen en voyeuristisch gluren onder de zoom van de mini-jurk vóór hem... Opent hij nog galant de deur voor zijn gezellin?

Behalve dan bij het betreden van een chic of ander restaurant, waar hij zelf als eerste binnengaat, teneinde het eventuele gevaar zelf te incasseren. En neemt onze onbehouwen lomperd nog met de nodige voorkomendheid het vrouwelijke jasje aan? Of gebaart hij van krommenaas?

En staat die zeikerd op als zijn tafolgenote even een kleine boodschap wil doen? Tuurlijk niet! Hoe kun je tafelmanieren cultiveren als je in plaats van een viergangenmenu liever een frikadel of een cheeseburger uit de vuist eet, of voor een zogezegd romantische tête-à-tête eerst even naar de afhaalchinese trekt?

Terloops, hebben de jongens nog wel zin voor romantiek? Een verlovingsringetje met een briljantje? Liever een uit een kauwgomballenmachine... En Valentijnsdag? Krijgen de meisjes van hun anonieme aanbidders nog wel met kant versierde kaarten met cupidootjes of onzelveheersbeestjes? En schuilt er in de jongeman zelf nog wel een stuk poët, groot genoeg om enkele versjes van eigen makelij te plegen?

En geven de jongens begin mei de meisjes nog wel een bosje lelietjes-van-dalen? Of willen die ongelikte beren er zich met een jantje-van-leiden of een pot chrysanten van afmaken? En weten ze eigenlijk nog wel hoe ze een dame ten dans horen te vragen? Is er nog wel plaats voor hoofsheid als de favoriete bezigheid op een fuif slam- en breakdancen is?

Niet te verwonderen dat er door die meute lomperiken nogal wat geklunsd wordt, met de elegantie van een kudde rinocerosen of het raffinement van een troep orang-oetans. De etiquetteregels lappen ze dan ook aan hun laarzen en plateauzolen.

Allemaal hypocrisie en quatsch, zo denken de jongens. De tijd dat de zusters, toen nog vermomd als pinguïns, wat savoir-vivre bijbrachten, is reeds lang voorbij. Gedaan met die oubollige courtoisie. En hoewel ook de vroegtwaingste-eeuwse suffragettes al ter ziele zijn gegaan, moet de geëmancipeerde jongedame die als een imitatieman door het leven wil, er maar van uitgaan dat ze als een man behandeld zal worden.

Maar het is heus nog niet te laat. Waarom niet vandaag het wellevendheidsroer omgooien en de 'troelies' eens laten voorgaan? Bijvoorbeeld in de uitslag van een DF-dictee? Jongens, tot bij de proclamatie ...! En aanschuiven ná de meiden alstublieft.

Qua spelling staat de samensteller uiteraard helemaal achter zijn tekst, maar het weze voor een goed begrip duidelijk dat hij, zelfs nadat hij 'enkele decennia in het onderwijs gedijd' heeft, zich geheel en al distantieert van de inhoud en teneur van zijn betoog. Tenzij de ironie ervan door iedereen (h)erkend wordt.